

Sygn. akt V KZ 47/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **R. S.**
skazanej z art. 217 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 21 listopada 2017 r.
zażalenia skazanej
na zarządzenie Z-cy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 sierpnia 2017 r., sygn. akt II AKo [...] o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt IV Ka [...] na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 17 sierpnia 2017 r. odmówiono przyjęcia do rozpoznania wniosku R. S. o wznowienie postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt IV Ka [...]. Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania było nieuzupełnienie przez R. S. w ustawowym terminie, braku formalnego polegającego na niedopełnieniu wymogu tzw. „przymusu adwokackiego” a zatem sporządzenia i podpisania wniosku przez adwokata lub radcę prawnego (art. 545 § 2 k.p.k.) –

w sytuacji, gdy wyznaczony uprzednio obrońca z urzędu - radca prawny T. A. poinformował, iż nie stwierdził podstaw do wystąpienia z wnioskiem (k. 456-458), a wezwana do usunięcia braku formalnego R. S. w określonym terminie braku tego nie usunęła. Na powyższe zarządzenie skazana wniosła zażalenie. Zakwestionowała w nim prawidłowość rozstrzygnięcia, podnosząc fakt złożenia wniosku o zmianę wyznaczonego jej obrońcy z urzędu, wskazując, jako powód braku satysfakcji działaniem obrońcy, całkowity brak współpracy ze skazaną. Powyższe, zdaniem skarżącej, czyni wydaną w sprawie opinię o braku podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, nierzetelną. Powoływanie się przez sąd na taki dokument nie ma, w ocenie skarżącej, dostatecznego umocowania w prawie. Ponadto skarżąca zwróciła uwagę na liczne błędy, jakimi w jej ocenie obarczone było prowadzone postępowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne. Argumenty przywołane przez skazaną we wniesionym zażaleniu są chybione. Skarżąca podnosi faktycznie tylko jedną okoliczność, która ma znaczenie w kontekście zaskarżonego zarządzenia; chodzi o negatywną, jej zdaniem, ocenę pracy wyznaczonego do sprawy obrońcy z urzędu. Dokonując kontroli w tym obszarze środka odwoławczego stwierdzić należy, że argumentacja ta ma charakter wyłącznie polemiczny. Opinia sporządzona przez wyznaczonego z urzędu obrońcę spełnia kryteria starannego wykonania swojego obowiązku, a to, że skazana jest niezadowolona z treści sporządzonego pisemnego oświadczenia, nie ma znaczenia w kontekście ustalenia, czy obowiązki swoje obrońca z urzędu wykonał prawidłowo. Należy przypomnieć, że przepisy procedury karnej nie nakładają na wyznaczonego w postępowaniu wznowieniowym obrońcę czy pełnomocnika obowiązku sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie zgodnie z wolą strony. Obrońca z urzędu w ramach swoich obowiązków winien dokonać analizy akt sprawy pod kątem istnienia lub braku podstaw do sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie. Czynić to musi w ramach istniejących podstaw do wznowienia postępowania w zestawieniu z dokonaną analizą akt sprawy, co oznacza, że dokonuje oceny niezależnie od sądu, czy wymagań strony. W ramach tej czynności obrońca nie może się, zatem kierować sugestiami skazanej, czy też tym, jak skazana postrzega istnienie

podstaw do wznowienia postępowania. Osobisty kontakt, czy jak wspomina skarżąca, „współpraca” z obrońcą na tym etapie postępowania nie jest determinantem oceny rzetelności pracy wyznaczonego obrońcy, albowiem istotna jest zawartość akt i dokonywana ocena prawna pod kątem podstaw wznowieniowych. Stąd brak satysfakcji skazanej z powodu wyrażonego przez obrońcę negatywnego stanowiska w przedmiocie ewentualnego wywiedzenia w tej sprawie wniosku o wznowienie postępowania nie może być podstawą kolejnych wniosków o wyznaczenie innego obrońcy. Wyznaczony w tej sprawie r.pr. T. A. zgodnie z treścią art. 84 § 3 k.p.k. oświadczył, po zapoznaniu się ze sprawą, że podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie nie dostrzega. Dopełniając wymogów proceduralnych poinformowano następnie R. S. o stanowisku wyznaczonego z urzędu obrońcy, wzywając ją jednocześnie do ewentualnego uzupełnienia braku formalnego złożonego osobiście wniosku o wznowienie postępowania, poprzez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata czy radcę prawnego (k.461,476). Skoro skazana nie dopełniła tego obowiązku, to konieczne stało się wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Kolejny wniosek o wznowienie postępowania wnioskodawczyni może złożyć w każdym czasie, jeśli ustanowi sobie obrońcę a ten dostrzeże podstawy do wznowienia postępowania. Nadmienić trzeba także, że w tym trybie nie dokonuje się oceny prawidłowości postępowania karnego w sprawie, gdzie doszło do skazania. Dopiero takie rozważania można prowadzić, gdy formalnie zostanie złożony skuteczny wniosek o wznowienie postępowania i to w ramach wskazanych w nim podstaw do wznowienia postępowania.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.